

จากรากหญ้าถึงยอดหญ้า

ที่มา : หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันเสาร์ที่ 28 พฤศจิกายน 2552

แต่ที่ไหน โคนที่นั่น การทุจริตประพฤติมิชอบในวงราชการ ได้กลายเป็นปัญหาอมตะของประเทศไทย ค่าสุดคือกรณีที่รักษาการรองผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง นำกำลังตำรวจกองปราบปรามบุกตรวจค้นหาข้อมูลและพยานหลักฐานการทุจริตรายใหญ่ใน กทม. และเขตปริมณฑล 4 จุด เชื่อว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก เนื่องจากเป็นขบวนการ โกงกินงบประมาณแผ่นดิน

คดีการทุจริตรายนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบหมายให้ผู้แทนร้องทุกข์กล่าวโทษและสอบสวนดำเนินคดีฐานฉ้อโกงกับผู้เกี่ยวข้องในการจัดซื้อรถจักรยานยนต์สายตรวจ 19,147 คัน มูลค่า 1,144,990,600 บาท ซึ่งทำกันเป็นขบวนการ เกี่ยวพันถึงนายตำรวจระดับสูงและนักธุรกิจ และเชื่อว่าดำเนินมาแล้วหลาย โครงการ ทำให้รัฐเสียหายนับหมื่นล้านบาท

การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการและวงการเมือง ได้กลายเป็นปัญหาที่หนักหนาสาหัสมากขึ้นทุกวันสำหรับประเทศไทย ถึงแม้ว่าจะมีการปฏิรูประบบราชการ ปฏิรูปการเมือง และเปลี่ยนรัฐธรรมนูญมาแล้วหลายฉบับ รวมทั้งมีองค์กรอิสระผู้มีอำนาจเต็ม ในการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจ แต่ปัญหาการทุจริตก็เอาไม่อยู่ ซ้ำยังระบาดแพร่หลายรุนแรงยิ่งขึ้น ตั้งแต่ระดับชาติจนถึงท้องถิ่น

หลักฐานที่ชัดเจนที่สุด คือ ผลการจัดอันดับขององค์การความโปร่งใสนานาชาติ ครั้งล่าสุดให้ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 84 จากที่สำรวจทั้งหมด 180 ประเทศทั่วโลก และอยู่ในอันดับที่ 10 จาก 23 ประเทศในภูมิภาคเอเชีย ได้คะแนนเพียง 3.4 จากคะแนนเต็ม 10 เท่ากับเอลซัลวาดอร์ กัวเตมาลา อินเดีย และปานามา แต่คะแนนต่ำกว่าสิงคโปร์ ฮองกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน มาเลเซีย และจีน

ปัญหาที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งก็คือ นอกจากจะมีการทุจริต โกงกินอย่างแพร่หลายแล้ว ค่านิยมของคนไทยเกี่ยวกับการทุจริต ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่อันตราย กล่าวคือ คนส่วนใหญ่เห็นว่าการทุจริตเป็นเรื่องธรรมดา แม้รัฐบาลจะ โกงกินก็ไม่ว่าอะไร ถ้าทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดี และประเทศเจริญก้าวหน้า เป็นค่านิยมที่ส่งเสริมการทุจริต ส่วนความซื่อสัตย์เป็นเพียงวาทะที่หู ๆ

ในยุคสมัยที่อาจจะเรียกว่า ยุค “อำมาตยาธิปไตย” เพราะข้าราชการเป็นใหญ่ในการปกครองประเทศ การทุจริตส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นแต่เฉพาะในวงข้าราชการ แต่เมื่อมีการเลือกตั้งอย่างต่อเนื่อง และนักการเมืองเข้ามามีอำนาจแทนข้าราชการ การทุจริตก็แพร่ไปถึงวงการเมือง และจำนวนเงินของรัฐที่ถูก โกงกินพุ่งขึ้นเป็นร้อยล้านพันล้าน เพราะนักการเมืองมีความจำเป็นที่จะต้องซื้อเสียง

เมื่อมีการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นในรูปแบบของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และกระจายงบประมาณ ไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น ก็กระจายการทุจริตคอร์รัปชัน ไปสู่ท้องถิ่นด้วย การทุจริตจึงระบาดแพร่หลาย ทั้งในระดับรากหญ้าและระดับยอดหญ้า มีคำกล่าวที่ว่า “หัวไม่ส่ายหางไม่กระดิก” ถ้านักการเมืองระดับชาติ โกงกินเสียเอง ใครจะปราบปรามการทุจริต